

Alles valt

Gedichten over vergankelijkheid

Bert Overbeek

Alle rechten voorbehouden. De rechten berusten bij de auteur
(P) (C), Bert Overbeek, 2024

rouw zinkt weg

in het verlengde
van de zee
spoelde stilte aan

de laatste
herinnering
aan je woorden
ruiste weg

voorbij de grens
tussen lucht en water
verwijderden zich
nog wat vragen

ik gaf de dingen die ik
je nog zou willen vragen
mee aan zinloos passerende
verre vreemde schepen

jij zelf was uit vrije keuze
uit ons weggezonden,
de diepte van
de watermassa in

mijn liefde kende zelfs je stem
niet meer

rouw drijft weg (1)

daar waar de rivier
in de zee uitmondde

dreven jouw laatste woorden weg
-je was zomaar uit ons weggestroomd

verderop zonk je liefde traag
maar vastberaden
naar diepe watergronden

alleen in het ruisen van een schelp
hoor ik je stem van toen nog

die mij uiteindelijk heeft onttroond
door heropening van oude wonden

rouw drijft weg (2)

daar waar de rivier
in de zee uitmondt
zijn je laatste woorden
uit me weggestroomd

alleen in de gestorven
branding van ons verleden
hoor ik je stem nog
die mijn romantiek zo wreed
heeft onttroond

terug, niet vooruit (1)

we zijn ergens verkeerd afgeslagen
we hebben de mensen van het land gehaald
bij de weefgetouwen weggejaagd
de trekschuiten en koetsen opgeheven
en dat hadden we niet moeten doen

we hebben ons lichaam
vervangen door machines en techniek
door fabrieken en energiecentrales

we hebben onszelf overbodig gemaakt
en afhankelijk van productiemiddelen
die wereld en atmosfeer verzieken

we hadden daar niet moeten afslaan
maar wie durft de weg terug te gaan?

we moeten technieken durven te zoeken
die ons terug brengen naar waar we horen
zelfs al hebben we machines om
het beter te kunnen

terug, niet vooruit (2)

we zijn verkeerd afgeslagen
we hebben onszelf van het land gehaald,
overbodig gemaakt

met techniek die ons
uit onze biotopen jaagt

we hadden eeuwen geleden
een andere afslag moeten nemen

naar iets dat ons, de dieren en de aarde
zou helpen niet van onszelf
te vervreemden

we moeten iets uitvinden wat ons
terugbrengt naar waar
ons wezen om vraagt

daar waar niet de vooruitgang
maar de terugkeer naar onze oorsprong
ons denken uitdaagt

terug, niet vooruit (3)

we lieten ons door techniek
van onze akkers jagen

techniek die ons overbodig maakte
en van onszelf vervreemde

we hadden lang geleden
een andere afslag moeten nemen

we moeten iets uitvinden wat ons
terugbrengt naar
waar onze diepte om vraagt

we moeten niet verder vooruit
maar terug naar de oorsprong
die onze drang naar meer vertraagt

de taak van de dichter

ik zwerf
omdat het boek er al is
maar nog niet is gevonden

ik jaag iets na
dat nog niet bestaat
in klanken en woorden

ik vlucht weg van
dagelijkse zorgen
omdat iets zich er wil vormen

iets dat in mijn hart
nog niet tot iets concreets
is opgebonden

ik negeer
een innerlijke ideeënstorm
-ze opent oude wonden

ik zit met mijn benen omhoog
naar avondrood te kijken

ergens voorbij de tijd
zie ik daar dat wat sterk
op woord en klank
begint te lijken

de taak van de dichter (2)

ik dwaal koortsig door
het einde van een dag

omdat een boek
in andere dimensies
al wel geschreven maar
hier nog niet gevonden is

iets dat in ruimte en tijd
nog niet tot vorm is opgebonden

ergens in het avondrood
zie ik verwonderd hoe schuchter
zich de eerste woorden vormen

ik negeer ze eerst nog
want ze openen oude wonden

maar dan begint mijn mond te spreken
de dimensies open te breken

en het boek te stelen
dat voor ons tot nu toe
in taal nog was verborgen

de taak van de dichter (3)

er is in de hemel een verhaal
dat hier nog niet is gevonden

ergens zie ik dat zich schuchter
wat eerste woorden vormen

en dan begint rondom mij
een onzichtbare dichter te spreken

die het verhaal kan openbreken
dat zo lang was weggeborgen

tribes

het was ooit om te overleven
dat één willen zijn met anderen

maar één zijn met een stam
leidde tot conflicten met een andere,
-er moest uitgemaakt worden
wie de sterkere was

en de medaille van loyaliteit
had als keerzijde vijandigheid
tegen hen die niet bij de stam behoorden

-en dit is waar homo sapiens
opnieuw aan is gaan lijden

ze kunnen geen kabinet meer vormen
omdat de ene *tribe* niet
met de andere kan regeren

oorlog is altijd weer hetzelfde
-de ene *tribe* claimt land ten koste
van het andere

het leidt tot massagraven,
terechtstellingen, zondebokfenomenen,
en dit allemaal omdat mensen
hun *tribe* boven een andere stellen

-we redden elkaar alleen
als alle tribes samenklonteren
tot de ene mensensoort die we zijn

tribes (2)

als wij mensen onze ondergang scheppen
komt dat doordat we onderscheid maken
tussen 'wij' en 'zij'

-het was ooit om te overleven
dat één willen zijn met anderen

maar één zijn met de ene stam
leidt tot gebrek aan mededogen
met hen die niet bij de stam behoren

-en dit is waar wij
opnieuw aan zijn gaan lijden

we kunnen geen kabinetten vormen
we voeren oorlogen met vuurzeeën

we claimen land ten koste van anderen
we veroordelen rappers ter dood

omdat we geen verzet
tegen onze tribe dulden

omdat we uit drang naar veiligheid
anderen vernietigen

het leidt tot massagraven,
terechtstellingen, zondebokfenomenen,

en dit allemaal omdat mensen uit angst
hun tribe boven de andere stellen

we redden elkaar alleen
als alle tribes zich verenigen

maar dat lijkt voor niemand
een belang

tribes (3)

de ene stam gunt de andere
het licht niet in de ogen

door één te zijn met 'onze' stam
verliezen we ons mededogen
met hen die niet tot òns behoren

daarom veroordelen we ze ter dood
in oneerlijke processen

het is ook waarom we massagraven
rekenen tot successen
want van ons en niet van hen is deze aarde

wij zijn immers prinsen en prinsessen
-zij de slaven zonder waarde